

JORDI SOTERAS

INDUSTRIA CULTURAL

Han tret al mercat 150 títols discogràfics sense haver signat mai cap contracte amb els seus artistes. Al llarg de més de 20 anys de trajectòria, el segell G3G atresora un catàleg que és tota una referència del circuit més innovador i avantguardista de la ciutat.

G3G, dues dècades d'experimentació sonora

* ANA MARÍA DÁVILA

Amb més de 20 anys de trajectòria, G3G Records és un cas singular dins el panorama discogràfic català. Segell de referència del circuit més *underground* i avantguardista de la ciutat, G3G és un veritable exemple de resistència i persistència sonora.

Amb el mateix esperit inconformista dels seus inicis, continuen empenyats en la descoberta o redescoberta, si s'escau, d'aquelles obstinats «que no segueixen els estrictes canons comercials» i, per això, aquesta tardor han participat en la reedició de l'emblemàtic clàssic de Pau Riba *Jo, la donya i el gri-*

pau. El catàleg de G3G, però, és un veritable bagul del tresor pels seguidors de les músiques més inclassificables. Aquelles que, per definició pròpia, «arrisquen, innoven i experimenten». Des de Pascal Comelade fins als més propers, cronològicament parlant, Cabo San Roque, la llista de publicacions

d'aquest segell inclou noms com els de Raao, Anki Toner, Pierre Bastien, Agustí Fernández, Joan Saura, Jakob Draminsky, Macro-massa, Oriol Perucho, Hiroshi Kobayashi, Pau Riba, Juan Crek, Mil Dolores Pequeños o Superelvis.

Dues dècades després, i tot i viure moments de contenció editorial, el plantejament continua essent el mateix. «Ara feia un cert temps que no editàvem res, bàsicament perquè no ens sentim obligats a complir amb unes determinades

quotes. Publiquem només quan trobem alguna cosa que ens agrada o ens interessa, tot i que sovint han estat els músics els que ens han vingut a buscar perquè, per a molta gent, som un referent. Per això, potser ens passem tot un any sense treure res o en uns pocs mesos surten tres o quatre coses», aclara Gat. «No ens interessa publicar res comercial», afegeix.

Les coses, però, han canviat força des que van començar. «El panorama musical ha canviat molt. Hi ha molta gent fent coses, però poques d'aquestes són interessants i noves de veritat.

Ha passat una mena de piconadora cultural que ho ha homogenitzat tot i no es veu una veritable avantguarda», es lamenta Gat. «Més que un moviment el que hi ha són franc-tiradors que treballen a casa seva, davant d'un ordinador i que després publiquen allò que fan a internet. Estem en un moment de canvi i no està clar encara quin ha de ser el camí», comenta. «Nosaltres, en canvi, seguim pensant en l'objecte físic, el disc».

Exemple d'això, exposa, és aquesta recent reedició de *Jo, la donya i el gripau*, presentada amb una cuidada capsa que inclou un dibuix fet per a l'ocasió per Mariscal, un llibre i un DVD. «Reeditar Pau Riba ara

és un acte polític: en un moment en què no es venen discos, presentem la gamma completa». Tot i la feina feta, G3G no es considera una empresa a l'ús. «Això no ha estat mai un negoci; no, almenys, en el sentit convencional, perquè els beneficis es reinverteixen en noves produccions», assegura Gat. La forma de treballar també és inhabitual. «Portem 150 discos editats i mai no hem signat cap contracte», s'enorgulleix el músic. «La confiança és l'element bàsic de la nostra activitat, perquè si no ja no ens interessa. Si he de posar per escrit unes determinades condicions, vol dir que no ens fem l'un de l'altre. I mai hem tingut cap problema amb ningú. Els únics desganyos han estat amb les distribuïdores», confessa el músic.

Entre les properes referències que planeja presentar aquest atípic segell figura un disc de *Il Gran Teatro Amaro*, formació en què el mateix Gat col·labora al costat de músics holandesos, i que té prevista la sortida per al proper mes de març.

